

Terug naar Barra

Herinneringen aan een vorig leven

Jim van der Heijden

Als kind werd ik geplaagd door een nachtmerrie die begon met een aanzwellend geluid en het op mij af zien komen van iets dat steeds groter werd en mij uiteindelijk met een maximum aan herrie en enorme grootte zou gaan overweldigden. Vlak voor dit gebeurde werd ik dan gillend wakker. Het was zo beangstigend dat ik niet durfde te gaan slapen. Zodra ik mijn ogen sloot begon het geluid, terwijl ik dan nog wakker was. Wat het was dat zo dreigend op mij afkwam kon ik niet onderscheiden. Ik dacht er aan als een trein of een olifant maar dat was het niet. In mijn 7e of 8e levensjaar stopte het plotseling en is het nooit meer teruggekomen. Nu denk ik wel eens dat het een herbeleving van een oorlogssituatie in een vorig leven kan zijn geweest. Een tank op mij af zien komen, de aanzwellende herrie van de metalen rupsbanden horen en niet weg kunnen komen past wel bij deze droom.

Ik moest hier weer aan denken door het artikel in Terugkeer 23(4) 'Dromen over Nico Broers: De doodservaring van een gereïncarneerde verzetsstrijder'. Een boeiend verhaal, dat wel, maar ik vind het niet overtuigend. De vrouw over wie het gaat zou als driejarig kind haar 'droom al gauw in verband (hebben ge-)bracht met de Tweede Wereldoorlog' en tot de conclusie zijn gekomen dat het over de verzetsman ging. Of een driejarige zulke verbanden kan leggen en conclusies kan trekken laat ik hier in het midden. Even verderop lees ik eerst 'Ik kwam er pas in 2008 achter dat mijn droom over mijzelf ging' en dan 'zij vernam daar (de moord) pas jaren later iets over'. Op welke leeftijd dit laatste was wordt niet genoemd. Driejarig, in 2008 of onbepaald, het is duidelijk met elkaar in strijd.

Dit is onzorgvuldig, maar voor mij vormt het onbesproken laten van twee factoren die naar mijn mening zeer relevant zijn voor het beoordelen van dit verhaal een nog grotere teleurstelling. Eind jaren '50 - toen de driejarige haar nare droom had - leefde in veel gezinnen de oorlog nog volop. Het is dus niet vreemd dat ze vertelt dat 'thuis regelmatig over de oorlog werd gesproken'. Een ieder die - zoals ik - deze tijd heeft meegemaakt herinnert zich dit en zal zich ook herinneren dat de meeste woningen klein en gehorig waren. En dit maakt het onbevredigend dat niet is ingegaan op de woonsituatie en de mogelijkheid dat een door volwassenen verteld verhaal werd gehoord door de - bijvoorbeeld onder de tafel spelende - driejarige.

De vraag die nu dus rijst is of de driejarige onbewust - en eventueel herhaaldelijk - een gesprek tussen volwassenen heeft opgevangen en later het verhaal hieruit bewust kreeg voorgeschoteld in een droom? Ik kan mij dit goed voorstellen omdat ik zelf herinneringen heb aan gesprekken tussen volwassenen die ik als peuter opving en heb onthouden. Daarnaast is het algemeen bekend dat kinderen hun belevenissen - en waarom zou het horen van een door volwassenen verteld verhaal hier niet toe worden gerekend - van overdag verwerken in al dan niet enge dromen. En herinneringen worden al op zeer jonge

leeftijd gevormd. Zie hierover bijvoorbeeld:

www.scientias.nl/kind-van-achttien-maanden-vormt-herinneringen/30962

Daardoor lijkt er, naast die van reïncarnatie, een goede andere verklaring te kunnen zijn voor de droom van de driejarige.

Ik hoop dat de auteurs de mogelijkheid in beschouwing willen nemen dat de driejarige zich in een droom eigen heeft gemaakt wat - mogelijk onbewust - van volwassenen werd opgevangen en daar in een volgende uitgave van Terugkeer op zullen terugkomen. Ik raad ze aan om daartoe een of meer deskundigen te raadplegen. Gerenommeerde kinder- en/of ontwikkelingspsychologen kunnen naar mijn mening onderbouwen of deze voorgestelde gang van zaken reëel of niet bestaand is. In het eerste geval verzwakt het antwoord de mogelijkheid van reïncarnatie en staat daarnaast de sterke mogelijkheid van droomuitwerking van wat is gehoord. In het tweede geval versterkt het antwoord de mogelijkheid van reïncarnatie en maakt het deze casus veel krachtiger.

In afwachting daarvan zijn er gelukkig veel overtuigende verhalen die op reïncarnatie wijzen, zoals dat van Cameron Macaulay uit Glasgow. Zodra Cameron kon praten had hij het over zijn 'oude moeder', zijn vader en hoe die stierf, zijn broers en zussen en hun witte huis bij de zee op het eiland Barra. Hij miste zijn familie uit zijn vorige leven en was bezorgd over hen.

Cameron Macaulay

Tegen zijn moeder Norma klaagde Cameron dat er in het huis waar hij nu woonde maar één toilet was terwijl het huis op Barra er drie had. Hij beschreef haar het leven op Barra, het witte huis aan zee waar hij en zijn familie woonde, hun zwart met witte hond, de grote zwarte auto die ze hadden, de uitstapjes die de familie maakte, wat ze deden, dat hij speelde op het strand en hoe hij vanuit zijn slaapkamerraam naar de vliegtuigen had gekeken die op het strand landden. Cameron vertelde dat zijn vader Shane Robertson heette en was overleden omdat *'hij niet naar beide kanten had gekeken'*. Norma maakte hieruit op dat de man was aangereden. Maar bovenal was Cameron verdrietig omdat zijn 'oude' moeder en de anderen hem zouden missen. Hij wilde hen laten weten dat hij in orde was.

In zijn huidige leven was Cameron nooit op Barra geweest - dit eiland ligt op 260 kilometer van Glasgow - en hij kon er ook niet van familieleden over hebben gehoord. Niemand van zijn moeders en zijn vaders kant was er ooit geweest. Norma dacht dat het verhaal voortkwam uit de levendige fantasie die een kind kan hebben en wel zou verdwijnen. Maar dat deed het niet. Cameron bleef het over Barra hebben en voelde zich verdrietig en terneergeslagen. Net als zijn moeder kende zijn kleuterjuf zijn verhaal en wat het met het jochie deed. Toen zij hoorde dat een filmbedrijf mensen zocht die herinneringen aan vorige levens hebben stelde ze Norma voor om met de filmmensen over Cameron te gaan praten. Norma, een alleenstaande moeder, voelde daar niet voor. Ze was bang voor de reacties van mensen die reïncarnatie afwijzen en het effect dat dit zou hebben op Cameron en Martin, Cameron's één jaar oudere broertje. Maar het smeken van Cameron om naar Barra te mogen gaan maakte dat Norma toch contact legde met het filmbedrijf.

Naar Barra

In februari 2005 was het zover en begonnen Norma, Martin, de toen zesjarige Cameron en de filmploeg aan de trip naar Barra. Nadat Cameron had gehoord dat ze naar Barra zouden gaan straalde hij en was hij dolenthousiast. Het gezelschap werd vergezeld door Jim Tucker van de Universiteit van Virginia (VS). Deze psycholoog heeft zich gespecialiseerd in reïncarnatie - in het bijzonder in kindergevallen - en zet het werk van wijlen Ian Stevenson voort.

Hun vliegtuig landde op het strand van Barra, precies zoals Cameron het had beschreven. *'Geloven jullie mij nu?'*, vroeg hij aan Norma en Martin. Toen ze uit het vliegtuig stapten zwaaide hij met zijn armen en riep: *'Ik ben terug!'*. Hij vertelde weer over zijn moeder in zijn vorige leven die op Barra woonde en haar lange bruine haar tot haar middel liet groeien voor ze het knipte. Hij popelde om Norma zijn Barra-moeder te laten ontmoeten en was er zeker van dat zijn beide moeders elkaar zouden mogen. Ook had hij het over een groot boek dat hij las en God en Jezus. In Cameron's vorige leven behoorde hij kennelijk tot een godsdienstige familie, iets wat Norma's gezin niet is.

Zoeken op Barra

Nadat het gezelschap zich in een hotel had geïnstalleerd begon het zoeken. Het leek een eenvoudige opdracht, zoek een familie Robertson en een wit huis aan de kust. Maar niemand op Barra scheen de familie en het huis te kennen. Rondrijden in de hoop een wit huis tegen te komen leverde niets op. Tot ze zich realiseerden dat ze Cameron's aanwijzingen over de ligging bij het strand nauwkeuriger moesten volgen en naar een ander deel van het eiland moesten gaan. En een telefoontje van de plaatselijke historicus bevestigde dat er (toch) een familie Robertson in een wit huis bij het strand woonde. Om te zien wat er zou gebeuren als ze bij het witte huis zouden aankomen vertelde Norma dit niet aan Cameron.

Zodra hij het witte huis zag herkende Cameron het en was hij dolblij, maar toen ze naar de voordeur liepen werd hij erg stil. Norma vermoedde dat hij aan zijn Barra-moeder dacht die in het huis op hem wachtte. Er bleek echter niemand aanwezig te zijn. De laatste eigenaar was gestorven en niet Cameron's Barra-moeder deed open, maar degene die de sleutel van het huis beheerde. Hoewel het huis was gemoderniseerd kende Cameron het op zijn duimpje. Precies zoals hij altijd had verteld waren er drie badkamers en kon vanuit zijn slaapkamerraam de zee worden gezien.

Na Barra

Na de speurtocht op Barra vonden de onderzoekers via een genealoog een op het vasteland wonend lid van de familie Robertson. Gillian Robertson bevestigde dat toen zij kind was en in het witte huis woonde er een zwarte auto en een zwart met witte hond (een

border collie) waren geweest. Maar in haar familie kwam geen Shane Robertson voor en ze kende ook geen sterfgevallen die bij Cameron's herinneringen aan konden sluiten.

Door dit alles was Cameron rustiger en gelukkiger geworden. Hij sprak niet meer over Barra en was niet meer bang dat zijn moeder en zijn broer hem niet geloofden. Met Norma had hij nooit over de dood gesproken, maar tegen zijn beste vriendje zei hij dat het onnodig is je daar zorgen over maken omdat je steeds terugkomt. Toen Norma hem vroeg hoe het kwam dat hij bij haar was gekomen zei Cameron dat hij naar beneden viel en Norma's buik inging. En toen ze vroeg naar zijn naam in zijn vorige leven zei hij dat hij toen ook Cameron werd genoemd.

Jim Tucker

Dr. Jim Tucker heeft het geval Cameron Macauley onderzocht en de reis naar Barra meegemaakt. Tucker leidt de afdeling van de Universiteit van Virginia die wereldwijd gevallen onderzoekt waarin kinderen zeggen herinneringen aan een vorig leven te hebben. Dit fenomeen komt zowel voor in situaties waarin de omgeving van het kind in reïncarnatie gelooft als in situaties waarin dit niet zo is. In de afgelopen 40 jaar zijn 2500 gevallen gemeld. Voor veel daarvan blijkt geen eenvoudige, rationele verklaring te kunnen worden gegeven en in een aantal gevallen kon worden geverifieerd dat wat het kind verklaarde juist was.

Besluit

Cameron was twee jaar toen hij over zijn vorige bestaan begon te praten. Veel van wat Cameron zich herinnerde bleek juist te zijn, maar er zijn ook veel vragen die onbeantwoord zijn gebleven. Waarschijnlijk zullen ze dit blijven omdat het algemene beeld bij jonge kinderen die herinneringen aan een vorige leven hebben is dat deze geleidelijk vervagen. Het omslagpunt ligt over het algemeen rond het zevende levensjaar. Daarvoor waren de herinneringen indringend en levendig, daarna vlakken ze af.

Cameron's verhaal is door TV Channel Five (U.K.) vastgelegd in een documentaire met de titel 'The Boy Who Lived Before' (te vinden op internet).

Gepubliceerd in 'Terugkeer' 24^e jg., Nr. 1